

Công quả để vượt qua tai biến

Tu sĩ Anh Đào –Thánh tịnh Thiên Trước

Không có tình yêu thương nào lớn bằng tình yêu thương của Mẹ. Nếu như Đức Chí Tôn Từ Phụ tạo hóa ra chúng sanh và muôn loài vạn vật thì Đức Mẹ là người nuôi dưỡng và bảo tồn vạn loại. Tình thương của Mẹ là vô cùng vô tận, thế nên học tập và làm theo lời Mẹ dạy không những là trách nhiệm, nghĩa vụ mà còn là niềm vinh hạnh vô biên của chúng ta.

Cách đây hơn nửa thế kỷ, vào năm 1965, Đức Mẹ đã tiên tri những tai biến sắp đến và đã dạy rõ rằng một khi tai biến xảy ra thì chúng sanh phải chịu đau thương tang tóc, cho dù bất kỳ là ai, tài cán thế nào cũng không thể sửa đổi được, bởi lẽ đó là do nghiệp quả con người gây tạo, có vay ắt có trả theo công luật hay luật công bình của Tạo Hóa. Đức Mẹ dạy:

Trong cảnh tang thương sắp đến, tài cán cũng khoanh tay

Để nhìn luật trả vay cùng nghiệp duyên vay trả

Dẫu bên ba hồi hải, cũng khó tránh được lưới Trời...¹

Hiện nay, những tai biến đó đã và đang xảy ra cho nhân loại trên toàn thế giới nói chung và Việt Nam nói riêng, thảm họa chiến tranh, dịch bệnh, thiên tai, lũ lụt, hạn hán...

Tại Việt Nam, con người đã chứng kiến: dịch bệnh lan ra cả

1. Thiên Lý Đàn, 15-4 Ất Ty (15-5-1965).

nước, hạn hán ngập mặn ở miền Tây, bão lũ kép ở miền Trung,... gây thiệt hại lớn về người và tài sản, nhiều cán bộ cấp cao đi cứu hộ bị vùi lấp, nhiều chiến sĩ và nhiều gia đình bị chôn vùi trong đất lở, ra đi không bao giờ trở lại... Nạn chồng nạn, đau thương chồng chất đau thương, đưa chúng sanh đi từ nỗi đau này đến nỗi đau khác, nối tiếp nhau, tiếp diễn.

Thực sự đời sống con người có những gì? Đức Mẹ dạy rất rõ:
“Đời con có những gì đâu tá?

*Mãi quần quanh trong bả lợi danh,
Thị phi, đắc thất, bại thành,
Hơn thua, vinh nhục, dữ lành, buồn vui.
Kẻ mộc mạc tới lui bất cập,
Người khôn ngoan sẽ vấp sảy chơn,
Rốt cùng nào có gì hơn,
Sống ăn mặc ở cũng trần thế gian.
Khi đắc thế huênh hoang hống hách,
Lúc thất thời nhân cách thảm thương,
Chợt nhìn mái tóc điểm sương,
Rồi mờ cỏ lạnh nắm xương rữ tàn.”²*

Quả thật, con người trên thế gian cho dù đạt được tất cả những gì mà mình mong muốn, giàu sang tột đỉnh hay chẳng có gì cả, nghèo hèn đói rét, tất cả đều phải đi trong vòng tứ khổ sinh lão bệnh tử, không một ai tránh được cái chết như lời Mẹ dạy: *“Rồi mờ cỏ lạnh nắm xương rữ tàn”*. Thế nên, người giác ngộ phải hiểu thật rõ lẽ sống và lẽ chết để tích cực lo tu học hành đạo, tức là chọn cho mình cách sống tốt nhất, sống mãi mãi, trường tồn vĩnh cửu, sống

2. Cơ quan Phổ thông Giáo lý Cao Đài giáo Việt Nam, 13-8 Mậu Ngọ (14-9-1978).

cả đến sau khi đã chết như lời Đức Vạn Hạnh Thiền Sư dạy:

“Sứ mạng của con người (...) đó là sứ mạng tự mình làm cho mình tiến hóa bằng cách tu học tu hành, khêu tỏ ngọn đèn thiên lương và giữ ánh sáng thiên lương ấy mãi mãi trong nội tâm.

Kế đến là sứ mạng đem đạo độ đời, cảnh tỉnh giác ngộ người đời hiểu biết để cùng khêu tỏ ngọn đèn thiên lương ấy mà danh từ đạo học gọi là tâm đăng. Nếu mỗi người hằng giữ cho ngọn tâm đăng hằng sáng tỏ mãi mãi, thì ngôi Tiên vị Phật đã sẵn dành một bên cho họ. Ngọn tâm đăng ấy trường tồn vĩnh cửu trong hiện kiếp cũng như các kiếp bất sanh bất diệt. Đó mới gọi rằng sống trong thể chết.

Còn trái lại, nếu con người không biết sứ mạng vi nhân, tưởng rằng chỉ có một kiếp sống hiện tại, chạy đôn chạy đáo, làm đủ mọi cách để gầy dựng sự nghiệp trăm năm cho mình, cho con cháu trong hậu thế; trong sự gầy dựng sự nghiệp vật chất đó, đã vùi lấp chôn linh thiên tánh trong mê muội tham dục, phú quý đỉnh chung, danh lợi, tình tiền, làm ngọn đèn tâm đăng bị che lấp trong muôn thuở. Đó là con người đã và đang chết trong xác thể còn sống.”³

Qua lời dạy của Đức Vạn Hạnh Thiền Sư, chúng ta thấy rất rõ lẽ sống thật sự là đạo đức thiên lương bất sanh bất diệt, là ngọn tâm đăng, là tự giác, giác tha, “Sống” là sống cả sau khi đã chết, đó mới thực sự là sống. Còn ngược lại, sống trong mê muội tham dục, phú quý đỉnh chung, danh lợi, tình tiền, làm ngọn đèn tâm đăng bị che lấp trong muôn thuở thì mặc dù còn đang sống mà coi như đã chết: *“Đó là con người đã và đang chết trong xác thể còn sống”*.

Người xưa có nói: Tài cũng chết, bất tài cũng chết, khôn không còn, dại cũng chẳng còn, chỉ có biết mới sống. Thiết nghĩ,

3. Minh Lý Thánh Hội, 01–11 Tân Hội (18–12–1971).

biết ở đây là biết sống đạo, tức là tu học và hành đạo.

Thật vậy, muốn vượt qua tai biến thì chúng ta phải tích cực làm công quả một cách “hối hả”, nghĩa là nhanh lên để không còn kịp nữa vì tai họa đã đến như lời Mẹ thiết tha kêu gọi chúng ta:

*“Đường công quả khá tua hối hả,
Cùng chị em giục già mau lên,
Kìa nạn tai tới tấp kề bên,
Sao còn ở bấp bênh dùn thẳng!”*

Mẹ nhấn mạnh: *“Tự cứu mình chớ ỷ lại Trời cao”*⁴

Muốn tự cứu mình thì phải tích cực làm công quả. Công quả có hai phần là công quả độ đời và công quả bằng công phu hồi hướng; công quả bằng công phu hồi hướng là công quả rất ráo nhất, là con đường ngắn nhất để chúng ta trở về với quả vị thiêng liêng của mình như lời Đức Đông Phương Lão Tổ đã dạy:

“Muốn chống thiên tai sát kiếp, chỉ cần phát tâm công phu thiền định, tọa công ngồi tại đạo tràng mà phóng tinh thần gieo rải thiện duyên, kết hợp với huyền linh ân điển xưa đẩy sát khí. Tư tưởng càng mãnh liệt, hung sát tự khắc thối lui. Thiền định càng thâm, càng giải phóng cứu người càng dễ.

*Trong lúc tai biến, động loạn xáo trộn trên hoàn cầu là một cơ hội cho đạo hữu phát tâm gieo tư tưởng sự sống tình thương đến những nơi có tai biến, kết quả rất lớn mà tiến đạo rất mau, tu một lúc cũng bằng tu trọn đời. Dầu tu trọn đời mà không gặp cơ duyên cũng không bằng tu một ngày mà có cơ hội.”*⁵

Một công quả được gọi là trọn vẹn, “hoàn hảo” hay còn gọi là

4. Thiên Lý Đàn, 15-4 Ất Tỵ (15-5-1965).

5. Minh Lý Thánh Hội, 22-6 Ất Hợi (19-7-1995).

công quả Ba la mật thì công quả đó phải được thực hiện trong sự vô cầu, vô kỷ, vô danh tức không mong cầu bất kỳ một lợi ích nào cho bản thân mình.

Công quả Ba la mật không chưa đủ, trên tất cả, công quả phải xuất phát từ *tình yêu thương thực sự* như lời Mẹ dạy:

*“Con hãy thương yêu kẻ ghét mình,
Thương đời mạng kiếp khó tồn sinh,
Thương thân cá chậu vòng oan nghiệt,
Thương phận chim lồng chốn nhục vinh.
Thương kẻ tội tình chưa thức tỉnh,
Thương đời mê muội mãi u minh.
Có thương con mới dày công quả,
Công quả là đường đến Ngọc kinh.”*

Tóm lại, muốn vượt qua tai biến thì con người phải tích cực làm công quả: Công quả độ đời bằng công sức và công quả bằng công phu hồi hướng là con đường ngắn nhất để người tu trở về ngôi vị thiêng liêng của mình. Xin hãy cùng nhau ghi nhớ lời Đức Mẹ dạy tại Thánh tịnh Thiên Trước:

*“Ngươn cuối tận Đạo vàng khai mở,
Độ toàn linh còn ở phàm trần,
Đọa thăng hai nẻo khá phân,
Nguyên căn con trẻ tường vân phản hồi.
Tánh tham luyến đua đòi vật chất,
Nhiễm mùi trần đánh mất tánh linh,
Lợi danh mờ ám anh minh,
Là con đào hố chôn mình nghe con.”⁶*

6. 15-8 Giáp Dần (30-9-1974).